

CUPRINS

GRIGORE ALEXANDRESCU

Șoarecele și pisica.....	5
Câinele și cățelul.....	7
Dreptatea leului.....	9
Lupul moralist	12
Ursul și lupul	15
Boul și vițelul	18
Uleul și găinile.....	20
Câinele și măgarul	22
Vulpea, calul și lupul.....	23

VASILE ALECSANDRI

Iarna.....	26
Oaspeții primăverii.....	27
Paștele.....	28
Concert în luncă.....	29
Toamna țesătoare	32
Păstorii și plugarii	35
Miezul iernei.....	37
Hora unirei	38

MIHAI EMINESCU

Crăiasa din povești	40
Lacul	42

De vorbiți mă fac că n-aud	43
Cu penetul ca sideful	44
Colinde, colinde	45
Somnoroase păsărele.	46
Ce te legeni.	47
La mijloc de codru.	49
Peste vârfuri	50
GEORGE COȘBUC	
Vestitorii primăverii	51
Vara	53
La Paști	55
Iarna pe uliță	57
Concertul primăverii	62
Nunta în codru	65
În miezul verii	72
GEORGE TOPÎRCEANU	
Rapsodii de primăvară	75
Balada unui greier mic	79
La Paști	81
Un duel	83
OCTAVIAN GOGA	
Dascălul	86
Toamna	89
Colindă	90
Poezie	92
ELENA VĂCĂRESCU	
Cenușăreasa	95

GRIGORE ALEXANDRESCU

ȘOARECELE ȘI PISICA

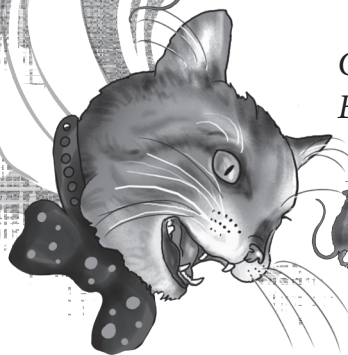
*Un șoarece de neam, și anume Raton,
Ce fusese crescut su' pat la pension,
Și care în sfârșit, după un nobil plan,
Petrecea retras într-un vechi parmazan,
Întâlni într-o zi pe chir Pisicovici,
Cotoi care avea bun nume-ntre pisici.
Cum că domnul Raton îndată s-a gătit
Se o ia la picior, nu e de îndoit.
Dar smeritul cotoi, cu ochii în pământ,
Cu capu-ntre urechi, cu un aer de sfânt,
Începu a striga: „De ce fugi, domnul meu?
Nu cumva îți fac rău? Nu cumva te gonesc?
Binele șoricesc cât de mult îl doresc
Și cât îmi ești de scump, o știe Dumnezeu!
Cunosc ce răutăți v-au făcut frații mei,
Și că aveți cuvânt să vă plângeți de ei;
Dar eu nu sunt cum crezi; căci chiar asupra lor
Veneam să vă slujesc, de vreți un ajutor.
Eu carne nu mănânc; ba încă socotesc,
De va vrea Dumnezeu, să mă călugăresc“.*

La ast frumos cuvânt, Raton înduplecat,
Văzând că Dumnezeu de martur e luat,
Își ceru iertăciuni și-l pofti a veni,
Cu neamul șoricesc a se-mprietenii.
Îl duse pe la toți, și îl înfățișă
Ca un prieten bun ce norocu le dă.
Să fi văzut la ei jocuri și veselii!
Căci șoarecii cred mult la fisionomii,
Ș-a acestui străin atâta de cinstit
Nu le înfățișa nimic de bănuvit.
Dar într-o zi, când toți îi deteră un bal,
După ce refuză și limbi, și cașcaval,
Zicând că e în post și nu poate mânca,
Pe prietenii săi ceru a-mbrățișa.
Ce fel de-mbrățișări! Ce fel de sărutat!
Pe câți gura punea
Îndată îi jertfea,
Încât abia doi-trei cu fuga au scăpat.

Cotoiul cel smerit
E omul ipocrit.

CÂINELE ȘI CĂȚELUL

„Cât îmi sunt de urâte unele dobitoace,
Cum lupii, urșii, leii și alte câteva,
Care cred despre sine că prețuiesc ceva!
De se trag din neam mare,
Asta e o-ntâmplare:
Și eu poate sunt nobil, dar s-o arăt nu-mi place.
Oamenii spun adesea că-n țări civilizate
Este egalitate.
Toate iau o schimbare și lumea se cioplește,
Numai pe noi mândria nu ne mai părăsește.
Cât pentru mine unul, fieștecine știe
C-o am de bucurie
Când toată lighioana, măcar și cea mai proastă,
Câine sadea îmi zice, iar nu domnia voastră.“
Așa vorbea deunăzi cu un bou oarecare
Samson, dulău de curte ce lătra foarte tare.
Cățelul Samurache, ce ședea la o parte
Ca simplu privitor,
Auzind vorba lor,
Și că nu au mândrie, nici capriții deșarte,
S-apropie îndată
Să-și arate iubirea ce are pentru ei:

„Gândirea voastră, zise, îmi pare minunată,
Și simțimentul vostru îl cinstesc, frații mei.“
„Noi, frații tăi, răspunse Samson plin de mânie,
Noi, frații tăi, potaie!
O să-ți dăm o bătaie
Care s-o pomenești.
Cunoști tu cine suntem, și ți se cade ție,
Lichea nerușinată, astfel să ne vorbești?“
– „Dar ziceați...“ – „Și ce-ți pasă? Te-ntreb eu
ce ziceam?
Adevărat vorbeam
Că nu iubesc mândria și că uresc pe lei,
Că voi egalitate, dar nu pentru căței.“

Aceasta între noi adesea o vedem,
Și numai cu cei mari egalitate vrem.

DREPTATEA LEULUI

*Leul, de multă vreme, ridicase oștire,
Să se bată cu riga ce se numea Pardos;
Căci era între dâșii o veche prigonire,
Și gâlcevire mare, pentru un mic folos.
Vrea, adică, să știe
Cui mai mult se cuvine
Să ție pentru sine
Un petec de câmpie
Și un colț de pădure, de tot nensemănător,
Ce despărțea ținutul și staturile lor.
Acum sânge mult curse, și multe luni trecură,
Făr-a se putea ști
Cine va birui.
Elefantul năsos,
Și bivolul pieptos,
Cu lupul coadă-lungă,
Multe izbânzi făcură.
Fieșcare tulpină era plină de sânge.
Ici se vedea un taur jumătate mâncat;
Lângă el un tovarăș ce zbiară și îl plânge;
Colo, un porc sălbatec fără două picioare;
Și mai la vale, vulpea se tăvălește, moare,*

Oftând după curcanii ce încă i-au scăpat!
Iar mai vrednic de jale era viteazul urs,
De două coarne groase în inimă pătruns.
Leul, văzând că lupta nu se mai isprăvește,
Trimise la maimuță, vestită vrăjitoare,
Ce spun că știa multe, și că proorocea
Întâmplările toate, după ce se trecea;
Trimise, zic, la dânsa să-i facă întrebare
Cum poate să ajungă sfârșitul ce dorește.
Ea se puse pe gânduri, tuși, apoi răspunse,
Rozând cu mulțumire darurile aduse:
„Ca să poată-mpăratul lesne să biruiască,
 Trebuie să jertfească
Pe acel ce în oaste e decât toți mai tare,
Mai vestit în războaie, mai vrednic și mai mare.“
Auzind astea leul strânse a sa oștire:
„Lighioanelor! zise, viu să vă dau de știre
Că astăzi din noi unul trebuie să murim:
Așa va proorocul. Rămâne-acum să știm
 Cine este mai tare.
Cât pentru mine unul, cum vreți... dar mi se pare
Că nu prea sunt puternic, căci pățimesc de tuse.“
Vulpea era aproape: „Ce-are a face! răspunse,